

Cuối cùng của một tình yêu.

Lê Việt Điểu

(Dedicated to Janet D.P)

Ngày đầu tiên từ một trường trung học chuyển lên đại học 4 năm, Giáng Kiều đến trường tham dự buổi hướng dẫn đầu niên học dành cho các sinh viên mới. Bờ ngõ trước khung cảnh lạ, thành phố lạ, Giáng Kiều cố dỗi mắt tìm những bạn học cũ. Không có đứa nào có mặt. Im lặng ngồi trong góc giảng đường, Giáng Kiều lơ đãng nhìn quanh. Có tiếng động đằng sau, tiếng nói nhẹ nhàng cất lên:

Chị cần giúp gì không?

Giáng Kiều giật mình quay lại. Một sinh viên đang đứng bên cạnh nhìn nàng chờ đợi. Anh ta lặp lại: Tôi trong hội VSA. Chị có cần hỏi gì thêm không?

Giáng Kiều lắc đầu:

Chào anh...ạ không.

Người sinh viên bắt chuyện:

Tôi tên Thế. Chị học major gì?

Oh! Dạ, ỉ Kiều...ghi danh Biology Science.

Chị lấy cử nhân sinh vật và học y khoa?

Dạ, ỉ thì tính vậy đó. Còn anh?

Người sinh viên cười:

Học xong sớm đi làm sớm. Theo ngành Điện cho chóng.

Oh!

Người Việt mình thích theo học ngành y. Hôm nay tôi gặp nhiều sinh viên ghi danh như chị.

Oh!

Im lặng giữa hai người. Người con trai bắt chuyện:

Ba má tôi cũng muốn tôi thành bác sĩ, nhưng tôi không thích lắm.

Oh!

Người sinh viên nhàu lại.

Tôi tên Thế. Lê Trần Thế.

Giáng Kiều mỉm cười:

Oh. Tên nghe lạ lắm. Dạ...Kiều tên Kiều. Giáng Kiều

Ừ, chúng ta chưa bao giờ biết nhau thì lạ là phải rồi. Hy vọng sau hôm nay chúng ta sẽ quen biết nhau.

Không. Ý Kiều không phải nói vậy đâu. Cái tên anh nghe lạ ít người tên như thế.

Thế cười

Kiều nói cũng đúng. Nhiều bạn bè mới quen cũng nói như vậy đó. Đó là họ của ba của má.

Ah! Thì ra vậy.

Kiều có bạn bè học ở đây không?

Dạ cũng có mấy đứa mà hôm nay tụi nó không thấy tới.

Kiều ở trong trường hay ở ngoài?

Kiều ở ngoài chung với bạn.

Thôi. Thế không làm phiền Kiều nữa...uh...uh không biết có thể làm bạn với Kiều được không?

Kiều ngược nhìn Thế, bắt gặp ánh mắt chờ đợi với vẻ chân thành tha thiết của người đối diện. Giáng Kiều cười, nhỏ nhẹ:

- Học ở đây là bạn rồi. Có dịp chúng ta sẽ gặp lại.

Thế chào và bước ra khỏi giảng đường với nét mặt thất vọng. Giáng Kiều nhìn theo.

Bận rộn mua sách, sắp xếp thời khóa biểu học, những chapter dài và học trình mới lạ chiếm rất nhiều thì giờ trong mấy tháng đầu của Giáng Kiều, nàng bận rộn đến nỗi không có thì giờ bước ra khỏi căn phòng trọ đi dạo biển. Ngôi trường nằm trên bờ biển và mỗi chiều nàng nghe tiếng sóng vỗ lên bên ngoài khung cửa sổ. Chiều nay thứ bảy gần cuối học kỳ đầu tiên, Giáng Kiều lần đầu tiên bước qua bên kia đường đi xuống bãi biển. Càng gần, tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá nghe càng rõ, mùi biển mặn tràn ngập

buồng phổi, Giáng Kiều bước mau hơn. Đứng trước mặt biển bao la màu xanh đậm phản chiếu trời chiều, Giáng Kiều hít đầy mùi biển mặn mà, hơi gió đặc biệt nồng nồng mùi muối, mùi rong biển. Giáng Kiều nhớ mẹ nàng kể nói về nơi nàng sinh ra "Ừ, con. Đó là vùng biển thật bình yên và đời sống trù phú. Con đường trước nhà mình chạy dọc theo bãi biển, có hàng dừa cao mát khỏi những mái nhà. Mỗi sáng mặt trời lên như một chiếc nong đỏ rực phía bên kia mặt biển." Mỗi lần nghe mẹ nói như thế Giáng Kiều cố tưởng tượng ra nơi đó là nơi nào. Thành phố nơi gia đình nàng đang sống không có cảnh mặt trời mọc. Nếu có thấy mặt trời thì đó là cảnh mặt trời lặn buổi chiều trên bãi biển –Sunset Beach. Một buổi chiều, Giáng Kiều chỉ cho mẹ xem mặt trời chiều đỏ rực nơi chân trời màu tím thẫm, mặt trời như chiếc nong màu vàng pha sắc đỏ tím đang chìm dần xuống bên kia đại dương, mẹ nói "Không phải con ạ. Nhưng ở đó, nơi mặt trời lặn là quê hương của con." Thật mơ hồ. Giáng Kiều vẫn mơ ước một ngày nào đó sẽ được nhìn mặt trời mọc như lời kể của mẹ.

Giáng Kiều đi dọc theo mé biển, mặt trời đang xuống thấp, có tiếng đàn phong cầm réo rắt từ một ngôi quán ven bờ, và ngoài xa đàn hải âu đang chao cánh kêu quang quác gọi nhau về hải đảo xa xa mờ mờ trong khói sóng. Đang mơ màng thả bộ theo mé nước trên bờ cát ẩm...có tiếng chào:

Chào chị Kiều. Chị đi dạo biển?

Giật mình Giáng Kiều đứng lại.

A! Anh...anh gì. Dạ Kiều đi một chút cho thư giãn đầu óc.

Tôi tên Thế. Trần Thế, cái tên nghe lạ lạ đó chị.

Giáng Kiều hé môi mỉm cười, ngập ngừng:

Dạ! Dạ...xin lỗi anh Thế. Anh Lê Trần Thế.

Lê Trần Thế vui vẻ:

Chị đã quen cảnh quen người chưa?

Giáng Kiều vẫn ngập ngừng:

Anh Thế đừng gọi Kiều bằng chị...nghe nó làm sao ...sao

Thế tiếp lời:

Nếu được phép xin được gọi tên Giáng Kiều.

Giáng Kiều dùng bước nhìn lại những dấu giày trên nền cát thật rõ nét, đầu óc nàng vẫn còn vương vấn về mãi tận đâu. Nghe Thế hỏi, nàng cười và nói:

Anh khéo ăn nói ghê. Anh Thế hôm nay không có lớp.

Thế bước đến gần Giáng Kiều:

Oh không. Tôi chỉ học lớp ngày thôi, buổi chiều làm thêm ở ngoài. Còn Giáng Kiều?

Dạ năm đầu tiên Kiều chỉ lấy vừa đủ để làm quen thôi. Sợ tham quá học không nổi.

Kiều có nhiều bạn không? Từ ngày ghi danh đến nay mới gặp lại Giáng Kiều đó.

Giáng Kiều tiếp tục bước dọc theo bờ cát ướt, Lê Trần Thế bước theo. Giáng Kiều im lặng ngó mông lung ra biển. Thế lên tiếng:

Giáng Kiều thích biển nhỉ.

Dạ, quê của Kiều có biển anh ạ.

Ở đâu vậy?

Dạ ở Phú Yên.

Thế nói như reo:

Oh yeah! Vậy chúng ta là đồng hương rồi. Hồi nhỏ tôi có đến đó một thời gian. Giáng Kiều ở đâu?

Giáng Kiều quay mặt nhìn Thế. Giọng ngạc nhiên pha chút nghi vấn:

Nghe mẹ nói là ở tỉnh. Kiều chưa có ấn tượng gì về quê hương hết anh. Anh làm gì ở Phú Yên?

Tôi có người cậu làm hiệu trưởng một trường tiểu học ở Tuy An. Hồi đó Thế còn nhỏ lắm, gia đình cho theo ông cậu ra đó vì nhà ở Sài Gòn đông sợ bị đuổi đi kinh tế mới.

Giáng Kiều ngạc nhiên:

Vậy sao? Rồi anh ở đó đến bao lâu.

Lê Trần Thế sôi nổi:

Ah, đâu chừng được vài năm gì đó rồi về lại Sài Gòn với gia đình. Nhưng tôi có nhớ là ở Tuy An có cái đầm có con sò huyết rất nổi tiếng ở đó.

Giáng Kiều bước chậm chậm thả hồn về nơi sinh quán:

Kiều chẳng biết một tí gì về nơi đó hết. Mẹ kể chỉ biết nghe thôi. Nghe mẹ nói ngày trước ...ở Phú yên sầm uất và trù phú lắm. Tỉnh lỵ Tuy Hòa đông vui.

Lê Trần Thế nói những bước về vùng thơ ấu:

Thế cũng vậy thôi. Hồi đó còn nhỏ đâu có nhớ gì đâu Chỉ nhớ được ngôi trường của ông cậu dạy nó nằm ở trên một ngọn đồi nhìn ra biển...à mà không. Ngôi trường nhìn ra hướng biển nhưng chỉ nhìn thấy cái đầm thôi. Con đường quốc lộ I chạy ngang trường có rất nhiều bông hướng dương. Cái đầm đó qua khỏi chợ Tuy An rẽ xuống một đoạn ngắn. Mỗi buổi sáng đi học thấy mấy bà đón xe ở ngã ba chớ sò huyết vô Tuy Hòa.

Giáng Kiều e dè:

Oh, như vậy anh cũng biết chút chút đó chớ. Còn hơn là Kiều chẳng biết tí gì về quê hương của mình- Giáng Kiều ngáp ngừng- Anh Thế... có bao giờ nhìn được cảnh mặt trời mọc ở biển Phú Yên chưa?

Lê Trần Thế nhú mày suy nghĩ:

Mặt trời mọc? Oh, chắc là có nhưng không nhớ nổi. Mà sao?

Giáng Kiều cụt hứng:

Oh, không sao. Mẹ nói cảnh mặt trời mọc ở quê hương của Kiều đẹp lắm.

Buổi chiều dần xuống, mặt biển nhá nhem, gió thổi mạnh. Giáng Kiều rùng mình dùng bước.

Gió hơi mạnh, Giáng Kiều lạnh rồi đó. Mình về đi nhé.

Dạ. Kiều hơi lạnh. Lo nói chuyện mà quên là trời sắp tối rồi. Anh có việc gì cứ tự nhiên. Kiều về thôi.

Cảm ơn anh đã đi và kể chuyện Phú Yên cho Kiều nghe.

Lê Trần Thế đắn đo:

Chiều nay không có làm gì. Nếu Giáng Kiều không ngại, Thế xin đưa về?

Giáng Kiều dùng bước:

Có phiền anh không? Kiều đi một mình được mà.

Thế không bỏ lỡ cơ hội:

Không có gì phiền...Thế muốn được đi với Giáng Kiều một đoạn nữa. Làm escort cho Giáng Kiều là một điều hạnh diện mà.

Giáng Kiều cười dễ dãi:

Được thôi. Vậy chúng ta đi về đi. Làm escort cho Kiều? Trời ơi, Kiều đâu có điểm phúc đó chớ. Bạn gái anh thấy được có phiền không?

Oh, bạn gái đâu mà có.

Giáng Kiều vừa cười vừa lắc đầu:

Mấy ông con trai khó tin lắm. Lúc nào cũng chưa có bạn gái.

Thế vui theo. Anh sôi nổi:

Thiệt mà.

Thôi được rồi. Chúng ta đi.

Cuối năm học đầu tiên của Giáng Kiều; Lê Trần Thế đã chinh phục được trái tim nàng. Chàng còn một năm nữa là hoàn tất học trình. Hiện đang sống một mình vừa đi làm vừa đi học. Gia đình còn kẹt bên Việt Nam, anh chị em trong nhà đi vượt biên mỗi người mỗi ngả.

Vào một buổi chiều cả hai đang ngồi ngắm cảnh biển.

Gia đình anh không có ở đây.

Ừa, thiệt sao? Vậy ở đâu?

Thế cười đáp:

Thì bên Việt Nam chớ ở đâu?

Anh vượt biên một mình.

Giáng Kiều mầu cở vì câu hỏi ngớ ngẩn của nàng. Lê Trần Thế choàng tay qua vai nàng thì thâm thật nhỏ ngọt ngào:

Anh đã nói với gia đình bên nhà rồi. Khi nào anh ra trường sẽ xin phép làm đám cưới với em.

Giáng Kiều mặt đỏ như trái cà chua chín:

Í! Em chưa nghĩ đến chuyện đó đâu.

Thế nhìn sâu vào đôi mắt người yêu:

Sao lại chưa nghĩ? Anh còn một năm nữa là ra trường. Chúng ta quen nhau đủ để hiểu nhau rồi. Hay là em chê anh xấu anh nghèo?

Giáng Kiều bụm miệng người yêu:

Anh này. Ở đây đâu còn cảnh giàu nghèo nữa chớ? Anh nói sao nghe kì cục.

Vậy sao em không bằng lòng?

Em không biết.

Thế đôi đê tài:

Chiều nay chúng ta đi ăn và đi coi phim nhé. Có phim mới rất hay.

Giáng Kiều lắc nhẹ mái tóc:

Chiều nay em có hẹn với bạn rồi. Tuần sau đi anh nhé.

Thế nhỏ giọng ngọt ngào:

Có quan trọng không?

Giáng Kiều nhìn vào đôi mắt người yêu:

Quan trọng thì không, nhưng đã hẹn em không bỏ được. Anh biết tính em rồi mà.

Kê môi sát tai, Thế hôn nhẹ lên vành tai, nhỏ giọng:

Thì lâu lâu phá lệ một lần đi. Em làm như hẹn business không bằng.

Hơi thở nóng hổi làm Giáng Kiều nhột nhạt, nàng nghiêng đầu tránh đôi môi đang lần xuống cổ Nhột người ta.

Đôi môi Thế vẫn tham lam bám sát chiếc cổ trắng ngần:

Đi nha.

Giáng Kiều co vai né tránh cái hôn tham lam:

Em đã nói không là không mà. Khi khác đi, còn thiếu gì dịp.

Thế kéo sát thân thể Giáng Kiều về phía mình không buông:

Chiều nay đẹp, một buổi chiều lý tưởng em nở nào từ chối.

Giáng Kiều ngòai nhích ra, đưa tay sửa lại mái tóc:

Anh sao kỳ quá hà. Em nói là còn nhiều dịp khác mà. Thôi mình đi về đi.

Nàng tự động đứng lên, Thế đứng lên theo. Hai người bước ra khỏi ngôi quán nhỏ trên bờ biển. Giọng Thế tiếc rẻ:

Vậy mình ra ghềnh đá ngồi chơi nha.

Giáng Kiều quay nhìn người yêu, ánh mắt Thế tha thiết nhìn đằm đằm vào đôi mắt nàng. Giáng Kiều cảm thấy xốn xang:

Ừa, đi một chút thôi nha. Em sắp phải về. Anh nói chiều nay có chuyện quan trọng muốn nói mà.

Thế nuột nước bọt như nghẹn trong cổ họng.

Thì chuyện anh vừa nói đó. Chúng mình sẽ làm lễ cưới.

Giáng Kiều đếm những bước chân thật chậm, Thế đi bên cạnh đưa tay khè nắm tay nàng bóp nhẹ:

Chuyện quan trọng anh đã nói rồi. Em hứa đi.

Giáng Kiều cắn môi:

Chuyện đó quan trọng lắm. Em không thể hứa ẩu được.

Thế kéo Giáng Kiều sát vào người, vòng tay ôm eo dịu dàng bước. Giáng Kiều không phản ứng;

Hay là em chưa thật yêu anh.

...

Hai người thật sự yêu nhau thì phải đi đến hôn nhân. Em không biết như vậy hay sao? Hôn nhân là điểm kết thúc của tình yêu mà em.

...

Mình sẽ có con và như tất cả mọi cặp vợ chồng trên đời này ngày hai buổi đi làm, cuối tuần cùng nhau đi chơi, hoặc nghỉ ngơi lấy sức...mỗi năm sẽ take vacation đi du lịch. Em thấy sao? Một gia đình hạnh phúc phải không.

Giáng Kiều bỗng có cảm giác mệt mỏi không còn ham muốn gì cả. Không hiểu sao nàng bỗng cảm thấy thương hại cho Thế. Thì ra Thế cũng như mọi người chỉ muốn một cuộc sống an phận rất tầm thường, và nàng thì không muốn như thế. Nàng quá lí tưởng chăng? Nàng nhẹ nhàng gỡ tay Thế đang quấn chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Giáng Kiều cố giữ cho giọng nói thật bình thường:

Ước mơ cuộc đời anh chỉ có thể thôi ư?

Thế hí hửng:

Oh em! Đời sống như thế thì còn gì nữa mà đòi hỏi hả em. Chúng ta sẽ có 2 đứa con, chúng ta sẽ có căn nhà lí tưởng. Với công việc hai chúng ta có được thì ước mơ đó thật dễ dàng, nó ở trong tầm tay. Em thấy không?

Giáng Kiều cố gắng nén tén thở dài:

Em có thấy bạn bè cũng mơ ước như vậy.

Thế mừng rỡ:

Chúng ta cũng sẽ như thế.

Bao nhiêu cảm tình thán phục buổi ban đầu dành cho Thế trong cương vị một sinh viên hoạt động trong ban chấp hành VSA giúp đỡ sinh viên đồng hương mới bước chân vào ngưỡng cửa đại học; những buổi lửa trại, những cuộc xuống đường gây quỹ cho trẻ em không cha mẹ...v.v Hình ảnh của Thế mờ dần trong mắt nàng. Giáng Kiều dừng bước:

Kiều thấy lạnh. Chúng ta quay về đi nhé.

Từ ngày đi chơi với nhau trên biển về nhà Giáng Kiều suy nghĩ thật nhiều về tương lai, về nghề nghiệp nàng đã chọn và đang đi. Ba má nàng bắt buộc nàng theo học ngành y vì theo ông bà "Làm nghề này con không sợ thất nghiệp con ạ. Trong xã hội được mọi người kính nể...v.v." Có rất nhiều lý do ba má đã thuyết phục nàng. Nhưng ông bà không ngờ không cần thuyết phục nàng cũng đã chọn ngành này từ khi còn ngồi ở lớp 7. Tuy nhiên, mục đích của nàng không giống như ba má suy nghĩ. Nàng không chọn ngành nghề vì địa vị xã hội và cũng không chọn nghề vì mức sống cao. Nàng đã nhìn thấy những khổ đau của con người, những em bé Việt Nam nghèo nọm khổ cực thiếu thốn đang sống tại quê nhà. Đối với Giáng Kiều quê hương có một tiếng gọi tha thiết, nàng mơ ước có một ngày nàng sẽ được đem tài năng phục vụ vùng đất mà nàng chưa một lần đặt chân đến nhưng đã có sẵn tình yêu luân lưu trong huyết quản. Giáng Kiều mơ màng về những rặng dừa dọc theo quốc lộ số I, về những địa danh nghe tha thiết và tràn đầy mơ ước...vùng đất trù phú và bình yên, vùng đất có cây cầu dài nhất nước. Tất cả những điều đó chỉ có trong mơ vì hiện nay nàng biết làng mạc trù phú, vùng biển nhiều tôm cá đó không nuôi sống nổi những người đồng bào của nàng. Trẻ em suy dinh dưỡng, người già thiếu áo cơm và có thể còn nhiều điều tệ hại khác mà nàng chưa biết. Nàng mơ ước người bệnh nhân đầu tiên nàng săn sóc sẽ là những người cùng màu da, cùng tiếng nói với nàng. Trong dịp đi thăm viếng vùng Thủ Đô trong ngày tốt nghiệp trung học, Giáng Kiều đã tiếp xúc được nhiều những thanh niên cùng trang lứa, họ đã nói về những ước mơ, về những vùng đất họ sẽ ra đi phục vụ trước khi về lại Hoa Kỳ sinh sống; nàng gặp các anh chị trong hội Peace Corp và họ kể về những năm tháng họ phục vụ tại Phi Châu. Nàng nghĩ về quê hương theo lời mẹ kể "Một đất nước chiến tranh từ đời cha đến đời con, lúc nào cũng ước mơ một cuộc sống bình yên." Và như thế tự trong tim nàng hình thành những ước mơ.

Căn nhà tràn ngập tiếng cười, trên mặt mọi người đều rạng rỡ thật tươi. Bạn bè và người thân quây quần trên chiếc bàn tròn chuyện trò rôm rả. Lê Trần Thế ngồi im ở một góc bàn, ăn uống từ tốn trong khi đôi mắt hết nhìn người này đến người kia, anh vẫn chưa làm quen được với tất cả mọi người có mặt trong bàn. Thế để ý đến người thanh niên ngồi bên cạnh anh, anh thanh niên lúc nào cũng dõi dõi mắt theo từng cử động của Giáng Kiều. Từ lúc vô nhà đến giờ, Thế chỉ được đối diện Giáng Kiều một lần khi mới bước vô nhà, chào hỏi và giới thiệu xong là nàng biến mất. Người thanh niên bên cạnh được Giáng Kiều giới thiệu là bạn học thời trung học, hiện nay đang theo học tại một trường đại học kỹ thuật vùng đông bắc Hoa Kỳ. Thế chưa xác định vị trí của hắn trong mối liên hệ với Giáng Kiều. Trong buổi tiệc, một bạn gái của Giáng Kiều đã nói với hắn "Lê nghĩ rằng anh đã chọn lầm ngành khi anh theo học tại trường kỹ thuật!" Hắn cười thật tươi hỏi "Vậy theo cô tôi nên theo học ngành nào?" Cô gái nheo mắt với hắn và đáp gọn "Luật" và hắn nhún vai. Thế nhận xét người bạn mới bên cạnh đúng như cô gái nói, hắn ta rất lạnh và "get along well" với tất cả mọi người hắn gặp, đặc biệt hơn nữa, hắn rất thích lí luận để tranh thắng. Thế ngờ ngợ rằng hắn đang theo đuổi Giáng Kiều. Trong buổi dạ tiệc đêm đó Giáng Kiều đối xử với Thế như tất cả mọi bạn bè có mặt không giành cho anh những mối quan tâm nào đặc biệt, những điều mà Thế muốn có. Thế rất buồn. Lợi dụng thời gian Giáng Kiều ngồi uống nước, Thế bước lại gần: Kiều cho anh nói chuyện riêng một chút được không?

Giáng Kiều ngược lên:

Anh ngồi xuống đi, Kiều đang nghe.

Thế chỉ ra phòng ngoài:

Trong này hơi ồn, chúng mình có thể bước ra bên phòng kia được không?

Giáng Kiều nhìn Thế thật lâu:

Thật khó xử cho Kiều đang phải làm nhiệm vụ gia chủ mà anh. Chúng ta có thể ngồi đây vừa tiếp bạn bè và nói chuyện, hay là...anh đề ngày khác được không?

Thế rất chán nản, anh lí nhí cảm ơn và bước ra khỏi phòng, gió bên ngoài làm anh tỉnh táo đôi chút. Thế bước loanh quanh vài vòng để có thì giờ cho một quyết định nên về hay ở lại cho hết buổi tiệc. Cuối cùng

Thế bước trở lại căn phòng; bên trong vẫn náo nhiệt và bạn bè đứng quanh phòng, người nói chuyện hoặc từng đôi đang dìu nhau theo tiếng nhạc. Giáng Kiều đang lã lướt trong vòng tay của người khác. Con ghen tràn ứ lên tận cổ, không kiềm giữ được, Thế xô cửa bước nhanh ra khỏi phòng không chào ai cả.

Lái xe ra bãi biển. Bầu trời đen thẫm, chỉ còn có tiếng sóng rì rào vỗ vào ghềnh đá dưới xa. Thế bước xuống xe, anh thật muốn hiểu Giáng Kiều đang nghĩ gì trong đầu. Những lần cần vẫn bám chặt anh trong những ngày qua. Giáng Kiều có người yêu khác? Lí do nàng từ chối anh? Kiểm điểm tất cả những hành động, những câu nói gần đây Thế yên trí là Giáng Kiều đã bỏ rơi anh. Thế vò đầu, bứt tóc. Anh nghẹn ở cổ, hơi đầy trong lồng ngực, nghệt thờ.

Giáng Kiều nhắc điện thoại, có tiếng Thế ở bên kia đầu giây.

Kiều?

Giáng Kiều uể oải:

Dạ Kiều đây. Xin hỏi ai đó?

Giọng Thế giận hờn:

Đến giọng nói của anh mà em không nhận ra sao?

Giáng Kiều xin lỗi:

Xin lỗi anh. Đêm qua bạn bè ở lại quá khuya sáng nay em hơi nhưc đầu.

Thế ghen:

Chơi vui quá mà, không mệt sao được?

Kiều không để ý giọng nói của Thế. Giọng nàng âm áp hơn.

Đêm qua anh về hỏi nào em hỏng hay? Lâu lâu có dịp bạn bè gặp mặt mà anh bỏ về sớm quá.

Anh ở lại làm gì làm vướng chân tay em.

Giáng Kiều nhận ra vẻ khác lạ trong giọng nói của Thế:

Anh nói gì lạ vậy. Bạn của em cũng là bạn của anh chứ có gì khác đâu?

Thật?

Có gì mà không thiệt. Anh hôm nay lạ đó nghe. Hay là anh giận em đêm qua có gì không phải với anh?

Thế càng lên giọng:

Em cũng biết nghĩ như thế à? Anh đâu có xứng đáng gì đâu.

Giáng Kiều hơi cao giọng:

Anh Thế? Anh quen em và yêu em nhưng hôm nay em mới biết anh chưa bao giờ hiểu em?

Hiểu em à? Anh mà không hiểu em thì ai hiểu được em đây? Hiểu em nên anh mới đi về sớm để cho em tự do với người ta đó. Anh không ích kỷ nhỏ nhen đâu. Anh biết lúc nào nên đến và lúc nào nên đi.

Giáng Kiều nghe uất nghẹn trong cổ:

Anh Thế!

Thế không nghe người yêu nói, bao nhiêu ghen tức dồn ứ lên, bùng nổ ra giọng nói:

Anh biết mà. Anh biết tại sao em từ chối lời cầu hôn của anh. Anh biết, anh chưa bao giờ ở trong tim em.

Bữa nay thì đã rõ. Hừ! Em không biết à? Đừng lừa dối nhau nữa. Tại sao em không dám nói thẳng ra đi mà còn ồm ờ như ...như ...làm như ...làm như.

Giáng Kiều ù tai không còn nghe, chiếc điện thoại rơi xuống sàn nhà. Giọng nước mắt ứa ra, nàng nghẹn ngào không nói được nên lời. Thế nghe tiếng chiếc điện thoại rơi và tiếng nức nở của người yêu, anh vẫn chưa hả cơn giận, anh nói như hét:

Tôm. Thật là tôm cho lòng dạ đàn bà con gái.

Dẫn chiếc điện thoại, Thế hầm hầm bước ra phóng lên xe chạy thẳng lên đồi. Chọn chiếc bàn ngồi cùng Giáng Kiều trong buổi chiều đầu tiên hai người mới yêu nhau, Thế kêu bia ra uống. Hút huốc muốn khô cả cổ, rượu nốc muốn trào ra, Thế ngất ngư thấy bầu trời quay cuồng. Nắng ban trưa lấp lánh trên mặt biển như sao. Anh đứng dậy bước ra quây trả tiền và ra khỏi quán. Chiếc xe rời khỏi bãi đậu leo dần lên cao. Thế không còn biết mình đang đi đâu, bao nhiêu lời nói yêu thương ngọt ngào vẫn văng vẳng bên tai. Chiếc lao xuống dốc. Đầu nhưc như có trăm ngàn con kiến đang bò, lồng ngực nhón nháo khó chịu. Thế mơ màng nhìn thấy hàng cây thông chao đảo quay cuồng trước mặt.

Chiếc xe lao xuống dốc vùn vụt như con ngựa chững đứt cương, người ngồi sau tay lái là một thanh niên đầu tóc rối bời, gió lồng lộng thổi bay mái tóc. Chiếc xe màu đỏ mui trần không có dấu hiệu gì sẽ giảm

tốc độ mặc dù con đường dốc sắp đến một khúc quanh thật gắt nói chân dốc. Những tấm bảng chỉ đường chớp sáng màu vàng, miếng thép mỏng đóng dọc theo hàng cột cao tới ngang đầu gối. Buổi chiều chưa tắt nắng, ánh sáng vẫn còn chói chang lấp lánh dưới hồ nước bên kia con dốc. Như một pha đồ mờ hơi lạnh trong các phim xã hội đen, chiếc xe mazda mui trần vẫn phóng ào ào xuống dốc.

Rầm...ầm...ầm...crake..c...c...c...

Chiếc xe tông mạnh vào hàng rào cản, bật tung lên trời, lộn một vòng và lăn qua bên kia rào cản rơi xuống hồ nước bên kia hàng rào cản.

Đèn đỏ chớp nháng, còi xe cứu thương, cứu hỏa hú inh ỏi. Con đường tạm thời gián đoạn lưu thông để đội cấp cứu làm việc. Chiếc xe màu đỏ móp méo được trục lên, người lái chiếc xe được vục ngay lên bờ, trục thẳng hạ cánh mang nạn nhân đi. Mọi chuyện trở lại bình thường. Tờ báo buổi sáng chạy tít lớn 2 cột mô tả về tai nạn nơi con dốc đường đèo. Chủ nhân là một sinh viên mới tốt nghiệp, 27 tuổi chủ nhân chiếc mazda mui trần màu đỏ đang nằm phòng hồi sinh, hy vọng sống còn rất thấp. Tin tức hàng ngày rồi cũng qua mau chẳng ai chú ý làm gì một tin thuộc loại không có ảnh hưởng gì đến đời sống "cơm cao gạo kém" trong thời buổi công ăn chuyện làm đang sụt giảm, tỉ lệ thất nghiệp đang gia tăng.

Giáng Kiều thần thờ cảm tờ báo, không đọc tin nhưng nàng đã biết chuyện gì xảy ra. Mọi chuyện xảy ra thật bất ngờ và quá mau lẹ làm nàng không kịp phản ứng. Nàng ngồi phịch xuống ghế, hai mắt thất thần nhìn vào khoảng không trước mặt. Tiếng chuông điện thoại reo vang nàng không buồn quay mặt lại nhìn. Có tiếng kêu trong nhà vọng ra:

Chị Kiều. Có điện thoại.

Nàng trả lời như máy:

Mày lấy message cho tao. Nói tao không có nhà.

Anh Vinh bạn anh Thế gọi.

Ai cũng vậy - Nàng gắt gỏng với đứa em.

Đứa em ghi xong bước ra hành lang, tay đưa mảnh giấy mắt ngó chị:

Anh Thế ra làm sao rồi?

Mày hỏi tao tao hỏi ai bây giờ?

Chị chưa vô thăm ảnh?

Giáng Kiều im lặng dựa người r a chiếc ghế bành bằng mây, hai chân duỗi thẳng, dáng mệt mỏi:

Khi nào mày có thì giờ đi giùm tao được không?

Rồi người ta hỏi chị em nói làm sao?

Thì mày nói tao bận chút việc.

Đứa em tò mò:

Mà làm sao anh bị tai nạn vậy?

Giáng Kiều không trả lời em. Hai hàng nước mắt bỗng dung trào ra khóe lẫn tròn xuống hai má. Nàng khóc không thành tiếng, nước mắt từ đầu tuôn chảy không thể cầm được. Mặc cho đứa em ngó sừng sốt nàng để nước mắt tuôn trào. Không dẫn được cảm xúc dâng trào, nàng gục đầu xuống cánh tay, hai vai rung động theo từng tiếng nấc tức tưởi.

Lê Việt Diệu